

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 76.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001666224/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Goddag eller Farvel ved Landstigningen; de var øjeblikkelig forsvundne hver til sin Side. Han var alene tilbage. —

Han gik op under Poplerne. Hvilken Susen der var! og Raslen og Hvisken og en Myldren og Flimren af Sollyset ned imellem Bladene. Og foran ham den brede Flod, hvis Overflade var snoet af Strøm og af Hvirvler. Og imod Himlen, højt over Floden — Domkirken, — som han ikke turde see paa!

Det kunde ikke blive skjønnere! — Aa, men han stod her jo kun, ligesom en Bagersvend kunde et Øjeblik stikke Hovedet ud af Bageriets Dør forat trække frisk Luft og see paa Vejret. Det var jo noget helt andet, det, som han til daglig levede i, — det var hverken saa friskt eller saa kvægende.

Det blev nok aldrig anderledes for ham.

Tænk, hvis han var den, som havde Magten derovre i den store Kirke og kunde sige til saadan Een som ham selv, at han skulde ikke være angst, der var ingen, som vilde tage den evige Salighed fra ham — undtagen Djævelen, og *han* kunde ikke!

Dettehér med Poplerne og Floden og Solskinnet og Blæsten — det var vel egentlig sletikke lovligt, det var da i hvert Fald ingen Nytte til — aa, det var jo kun Galgenfrist! Hvad mon han var gaaet herved for og bleven her saa længe efter? Mon det ikke var mere for at slippe bort fra sig selv og sine Plageaander, end fordi det var saa mærkeligt her ved Floden? — Skjønt her var nu dog dejligt — og saa svalt! Aa, kunde man lade være med at tænke!

Men det kunde han jo ikke. Nu tænkte han paa Loll-Brødrene. Dem skulde han begynde hos i Morgen. Hvordan de nu vel var, naar man lærte dem nærmere at kjende? — Men der var jo vist ingen Ting, der kunde hjælpe ham! —

Han maatte atter synge for Færgfolkene, da de sejlede tilbage, men nu havde han slet ingen Lyst til det. — — Han gik hjem igjen til Skrædderens og sad og hørte om Eftermiddagen paa Svendenes Snak. Men det skulde jo ikke hjælpe paa hans Saligheds Sag.

De lærte godt fra sig, Loll-Brødrene, saa meget kunde han forstaa, da han kom hjem fra deres Skole om Mandag

Eftermiddag. De kunde rigtignok anderledes forklare baade Latinen og Grammatiken og Regnekunsten end denneher Prygle-Lærer, de havde i Mansfeld. Og Martin mærkede, at han kunde godt følge med, skjønt det gik rask fra Haanden. Det var ham da en god Opmuntring. Men ellers vidste han saamaend ikke, hvad han skulde sige om dem, — han kunde nu hellerikke huske saadant noget bestemt af, hvad de havde sagt i Dagens Løb udenfor Timerne, for det var ellers ikke saa lidt. — Men han blev ikke just roligere i Sindet ved at være sammen med dem. Nej, for de var nok milde, men de var vist alligevel paa en Maade strængere end f. Ex. hans Fader hjemme. Det var, ligesom deres Væsen hele Tiden fordrede noget af En. Jo, — at være saa milde og kjærlige, som de var, det var vist meget sværere, end hvad hans Fader saadan forlangte, for det var da bestemte Ting, men detteher var noget — ligesom helt igjennem. Men det kunde godt være, at naar man først var saadan, saa var man ovre det paa een Gang, og saa fik man Ro i Sindet. — Og saa var der jo den megen Synge — ogsaa mens de gik og arbejdede. Der syntes han nu, at Sanglæreren i Mansfeld stod over dem. For disseher sang ikke rent.

Ellers blev der lige blot nævnt noget i Skolen om, at det nok nu igjen tegnede til Ufred mellem Staden og dens Ærkebisp. Men da Martin kom hjem om Eftermiddagen, snakkede de slet ikke om andet hos Skrædderens. Jo, det var Byens og hele Egnens Ærkebisp — som jo ogsaa havde det gejstlige Regimente, hvor Martin var fra — han vilde ikke lade Staden Magdeburg nyde sine fulde Rettigheder, og han vilde ikke taale, at den blev fri Rigsstad. Det var nu en meget gammel Historie; men nu trak det igjen op til ny Strid, og ganske sikkert skulde det være, at Ærkebispnen havde samlet sig en stor Hær omkring sit Slot Giebichenstein, hvor han gjerne boede, Fanden i Vold helt oppe ved Halle. Nu havde saa Magdeburgs Raad besluttet — fortæltes der — at alt det unge Mandskab i Magdeburg skulde under Vaaben, og det vilde jo helt forstyrre Skrædderiet her hos Sturzes.

Skræddermesteren selv troede ikke paa, at det blev til noget, skjønt han kunde ikke bevise det paa anden Maade, end ved at sidde og grine som sædvanlig; men Martin, hvem han jo til en vis Grad var i Faders Sted, troede det